

1. DIUEN

Jo que he escanyat la filla
obedient de Tu
i l'he enterrat, convulsa
encara, sota el glaç
no sé ofegar la fosca
ranera que es marida
dòcilment a la teva
enllà del mur. I ençà.
Ella parla per mi.
Sura damunt de l'aigua
inmòbil el silenci
d'aquella que no sé
si sóc.

Que el foc emporpri
l'hora muda i desclavi
llengua i camins. Que el dia
neixi, nu, del desglaç.

Maria-Mercè Marçal (1988),
del poemari Desglaç dins de Llengua abolida (1973-1988).

PART A

Am Dm F E Am Dm F E

PART B

G	Am	G	C
F	G	F	E7
E7	Am	G	C
F	G	F	E7